

Kdo jsou Bratři v Kristu?

KDO JSOU BRATŘI V KRISTU?

Existuje jistě mnoho lidí, kteří pociťují, že osobnost a učení Ježíše Krista v sobě má něco výjimečně významného. Když však hlouběji studují „křesťanství“ v jeho dějinách i moderních podobách, setkají se s širokou škálou církví a společenství a jejich různorodými základy, tezemi a zvyklostmi. Je docela možné, že by v pocitu zmatku nad existencí tolika skupin se stejným názvem, totiž „křesťanské“, vzdali svoje hledání „pravdy“ jako beznadějně.

Účelem této krátké brožury je upozornit zvědavého zájemce na existenci společenství věřících, kteří si říkají Bratři v Kristu a jsou organizováni ve spolcích na celém světě. Ať jsou kdekoliv, jejich společenství je založeno na dohodnuté základně víry. Stěžejní myšlenkou jejich víry je to, že učení Krista a jeho apoštolů v 1. století bylo a zůstává dodnes pravdivé. Jedinou autoritou je pro ně Písmo svaté, Starý i Nový zákon.

Apoštolské společenství

Společenství Bratrů v Kristu nemá placené kněžstvo, obřadní roucha, komplikované obřady, ani hlavu církve nebo zákonodárný sbor. Jejich „ecclesia“ (slovo pro „církev“ podle Nového zákona) samostatně spravuje svoje záležitosti, i když všude se tomu děje na základě obdobných principů. Stejně jako „staršinové“ v dobách Nového zákona, jsou členové povoláni k řízení správy

církve a k předsedání na schůzích.

Shromáždění k „lámání chleba“ v „první den týdne“ je věnováno zpěvu církevních písní, modlitbám, čtení ze Svatého písma a kázání. Chleba a víno kolují mezi všemi přítomnými „bratry a sestrami“. Na úhradu výloh je uspořádána dobrovolná sbírka peněžních příspěvků. Kdyby bylo možné, aby se takového shromáždění zúčastnili někteří z prvních následníků apoštolů v prvním století, věříme, že by okamžitě rozeznali, o co se jedná, protože obřady probíhají podle vzoru Nového zákona.

Stejně jako Ježíšovi bezprostřední učedníci, Bratři v Kristu šíří jeho poselství života mezi ty, kteří mu chtějí naslouchat, vyučují děti a mládež v nedělních hodinách náboženství a v okruhu členů společenství povzbuzují k životu ve víře, modlitbě a poslušnosti k Kristu a jeho přikázáním.

Název Bratři v Kristu (Christadelphians)

Na počátku svého působení si členové byli vědomi toho, že vzhledem k zachování identity je třeba skupinu nějak nazvat. Její současný název—Christadelphians—byl vybrán proto, že znamená „bratři (a samozřejmě i sestry) v Kristu“ a používá se k označení tohoto společenství už více než 120 let.

Od roku 1864 vychází v Birminghamu (Velká Británie) měsíčně časopis „The Christadelphian Magazine“. Nabízí

informativní články a církevní zprávy z celého světa. Pro členy a jejich přátele jsou vydávány také brožury a knihy. Existují další organizace po celém světě, které podporují hlásání evangelia v místech, kde je církev málo početně zastoupená nebo téměř neexistující. V takových oblastech jsou šířením evangelia pověřeny zvláštní výbory. Další organizace dává do oběhu tištěná kázání biblické studie pro členy, kteří žijí ve vzdálenějších oblastech.

Pěči o nemocné a staré lidi považuje církev za naléhavou nutnost. V různých zemích existují domovy a jednotlivým členům, kteří se octli v nouzi, je poskytována pomoc z dobrovolných peněžních sbírek.

Odlíšné základy

Proč by si ale Bratři v Kristu měli zasloužit více pozornosti než jiné skupiny „věřících“, z nichž mnohé tvrdí, že jsou založeny na studiu Bible?

Stručná odpověď je tato: jejich chápání Bible je zcela odlišné od ostatních vyznání. Tento rozdíl vzešel z přesvědčení Johna Thomase, že učení, se kterým se setkával v „křesťanství“ před 150 lety, neodráželo zcela přesně víru Krista a jeho apoštolů. Ujištěn o tom, že pravdu je třeba hledat v Bibli, pustil se do svědomitého studia Svatého písma. Nedělal si žádný nárok na to, že by v jeho poznání bylo něco prozíravého nebo objevného.

Dospěl k porozumění „zvěsti o Božím království a o Ježíši Kristu“ (Skutky apoštolů 8,12), které se ve spoustě důležitých bodů lišilo od učení ostatních církví a náboženských sekt. Práce Johna Thomase se setkala s podporou lidí, kteří

byli přesvědčeni o platnosti jeho závěrů. Po 150 let bylo jeho chápání biblických pravd podrobno přísným zkouškám veřejného prověřování. Charakteristické názory dnešních Bratrů v Kristu jsou výsledkem tohoto procesu.

Bible jako celek

Co je tedy poselstvím Bible a jak se liší od populárních „křesťanských“ názorů?

Vyplývá z důležitého principu, totiž že Bibli je třeba chápat jako *celek*. Schvalovat určité učení s tím, že bychom přijali některé části Svatého písma a ostatní nechali bez povšimnutí, by bylo snadné. V dnešní době je například oblíbené popírat z velké části Starý zákon. A přece to byly právě tyto dokumenty, Zákon, Žalmy a Proroci, které Ježíš a jeho apoštolové přijali jako „Slovo boží“. Bible je jednotný celek: zjevení Boha lidstvu začíná na stránkách Starého zákona a jeho pokračováním a rozšířením je Nový zákon. „Celá boží vůle“ (Skutky apoštolů 20,27) musí být vyvozena z Bible jako celku.

Bratři v Kristu věří, že, „veškeré Písmo pochází z Božího Ducha“ (Druhý list Timoteovi 3,16). Proto čtou Bibli zevrubně a pravidelně. Rozvrh čtení Bible, tzv. Průvodce Bibli (Bible Companion) jim umožňuje prostudovat Starý zákon jednou a Nový zákon dvakrát do roka.

Další velmi důležitý bod je skutečnost, že pokud má člověk opravdu pozoruhodně Bibli, musí se smířit s tím, že je naprosto upřímná, co se týče všech otázek, ale především těch, týkajících se nás samých. Je to nejrealističtější kniha na světě, jež se vypořádává s holými fakty života, aniž

by si dělala nějaké iluze. Problémy lidského pokolení i člověka jako jedince jsou otevřeně posuzovány, jejich původ vysvětlen a stejně tak jejich řešení. Bible je jediným zdrojem na světě, který tak činí v souladu se skutečnostmi dějinnými a skutečnostmi lidského života.

Bůh, Stvořitel a Otec

Bible líčí Boha jako Stvořitele nebes a Země. Je: „král věků, nepomíjející, neviditelný, jediný Bůh . . . jemuž buň čest a sláva na věky věků.“ (První list Timoteovi 1,17). Vždyť prostřednictvím Ducha svatého, vyjadřujícím jeho moc, má kontrolu nad děním celého světa. Záležitosti světa lidí řídí podle svého prapůvodního záměru s lidstvem. Jeho vlastnosti jsou svatost a pravdivost, neexistuje pro něj podvod ani faleš, nemůže netečně přihlížet stálým lidským vzpourám. Sám sebe popisuje takto: Bůh „plný slitování a milostivý, shovívavý, nejvyšší milosrdný a věrný, který osvědčuje milosrdenství tisícům pokolení, který odpouští vinu, přestoupení a hříchy, avšak viníka nenechává bez trestu . . .“ (Druhá Mojžíšova 34,6-7).

Toto je portrét věčného Stvořitele, morálně svrchované bytosti, jež je zároveň Otcem těch, kteří jej vyhledávají a naslouchají jeho učení. A jen v jeho učení, totiž v Bibli, jej můžeme opravdu poznat.

Životně důležitá Země

Existuje běžná domněnka, že Bible se nezajímá o Zemi a život na ní. Jejím hlavním zájmem prý jsou „nebesa“, sídlo spravedlivých. To je velký omyl. Z odhalení božího záměru jasně vyplývá,

že Bůh se naprosto nezvratně zabývá Zemí a lidským pokolením na Zemi. Podle jeho vlastních slov: „Toto praví Hospodin, Stvořitel nebe, onen Bůh, jež vytvořil Zemi, jež ji učinil . . . nestvořil ji, aby byla pustá, vytvořil ji k obývání.“

Bůh se zabývá Zemí v její celistvosti a národy, které ji obývají. Kariéry velkých vládařů jsou pod jeho kontrolou a jejich osud je předurčen. Závažné těžkosti dnešního světa a jejich řešení byly předpovězeny. Bohem ustanovený nový řád je jediným prostředkem usměrnění svévolného lidstva. Bible je daleka toho, aby se zabývala jen „oním světem“, ve své starosti o osud lidstva je realistická a praktická. Její vize budoucnosti má celosvětový rámeček, neboť: „Země bude naplněna poznáním Hospodinovy slávy, jako vody pokrývají moře“ (Abakuk 2,14).

Ačkoliv tato věštba byla vyslovena 600 let před Kristem, vyjadřuje pohled na svět celé Bible, má závažný význam v našich současných obtížných podmínkách a je unikátní v dějinách naší planety.

Izrael v božím plánu

Pozornému čtenáři Bible neunikne, že Izrael a jeho národ zaujímají zvláštní místo v božím plánu. Ale v dnešní době se mnozí lidé jen těžko smířují s povahou moderního státu Izraele. Jak tedy vznikl tento „zvláštní vztah“?

Biblické líčení poukazuje na to, že se lidstvo v začátcích své existence ve velké míře vzdalo upřímného uctívání Boha, a tak: „Země byla před Bohem zkažená a plná násilí.“ (První Mojžíšova 6,11). Tím na sebe lidstvo přivolalo boží trest v podobě potopy. Ale netrvalo dlouho a

lidé začali znovu projevovat stejné sklony k mravní špatnosti. Bůh se tedy rozhodl vybudovat ojedinělé společenství, v němž jeho učení bude zachováno. Proto si vybral poctivého muže Abrahama a přislíbil jemu a jeho potomkům velkolepou odměnu zahrnující vlastnictví kenaanské země (později Palestina a Izrael) a požehnání všem těmto národům (První Mojžíšova 12,1-3; 13,14-15).

Potomci Abrahama byli božím přičiněním odvedeni z Egypta a nakonec se jejich 12 kmenů usadilo v Izraeli, v zemi zaslíbené. Tam žili v poslušnosti k Zákonu, tj. souboru pravidel daných jim Bohem prostřednictvím Mojžíše, s úmyslem vychovat z nich národ oddané sloužící Bohu.

V následujících stoletích Židé opakovaně zanedbávali uctívání Boha a obrátili se na víru v idoly svých pohanských sousedů, což mělo za následek jejich vyhnání z vlastní země a invazi cizích mocností. Po staletí žili roztroušeni a pronásledováni—uskutečnilo se to, před čím je Bůh varoval (viz Pátá Mojžíšova 28). Nicméně ale Židé přes svoji svévolnost zachovali Slovo boží jak v Izraeli, tak v jiných zemích v době svého exilu.

Sliby patriarchům

To, co Bůh slíbil Abrahamovi, se však netýkalo jen Izraele. Měl být „otcem mnoha národů“ (První Mojžíšova 17,5), i když příznačně tím, kdo zajistí vyplnění slibu požehnání všem národům, se stal jeden jediný židovský potomek, Ježíš Kristus, o němž se zde hovoří s velkým předstihem. Pozdější sliby dané Davidovi, jednomu z králů Izraele, doplnily další podrobnosti o Ježíšově

poslání, o tom, jak: „Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida. Na věky bude kralovat nad rodem Jákobovým a jeho království nebude konce.“ (Lukáš 1,32-33)

Hospodinův záměr s Izraelem byl tedy v tom, učinit jej vzdělávacím střediskem věřících v pohanských dobách před Kristem. Z nich byl zrozen Ježíš a přinesl dobrou zprávu, že jeho věrní služebníci se stanou za základě své víry dětmi Abrahama a zdědí tak sliby jemu dané. Toto napsal apoštol Pavel Galatským: „Jste-li Kristovi, jste potomstvo Abrahamovo a dědicové toho, co Bůh zaslíbil“ (List Galatským 3,27-29).

Pravda o lidstvu

K naplnění svých přirozených tužeb člověk už od počátku dějin hledá útěchu v příjemných představách o lidstvu a jeho konečném osudu. Bible však nepodporuje žádné vysněné představy o lidské povaze. Je naprosto realistická ve vztahu k člověku, jeho silným a slabým stránkám. Žiká, že jsme stvořeni „k obrazu božímu“, že nám tedy byla dána skvělá moc myšlení. Umíme uvažovat, máme sílu svědomí varující nás před zlem a špatností, máme sílu vůle umožňující nám rozhodovat o našem jednání a tím i o našem životě.

A přesto máme silné přirozené pudy volající po naplnění: jsme vystaveni tlaku bezuzdně se oddávat různým věcem, shromažďovat hmotné statky, obhajovat svou pýchu. Dějiny lidstva jsou záznamem příběhů o tom, jak muži a ženy dopustili, aby jejich tužby zvítězily nad nimi samými.

Člověk je smrtelný

Proč se tedy my, lidé, takto chováme?

Podle Bible je tomu tak proto, že první lidé, kterým byla nabídnuta volba, si vybrali sebeuspokojení a odmítli jasné pokyny Boha. Byla to vzpoura, kterou Bible považuje za hřích. Důsledkem tohoto hříchu je smrtelnost, tedy stav, ve kterém každý lidský život končí přirozenou smrtí. Umíráme, protože jsme smrtelní. Pokud jsme ponechání sami sobě, podle biblického obratu „zanikneme“, přestaneme existovat. Mrtví leží v hrobě, nejsou při vědomí, netrpí bolestí, ale „spí v prachu země“ (Daniel 12,2). Všeobecně rozšířená myšlenka, že člověk má „nesmrtelnou duši“ a po smrti žije dál (obyčejně na nebesích) rozhodně není učení Bible. I výbor anglikánské církve (The Church of England Commission), který v roce 1945 vydal zprávu *K přeměně Anglie* (Towards the Conversion of England), jasně udal, že myšlenka o nesmrtelné duši „vděčí za svůj vznik řeckým, nikoliv biblickým zdrojům“ (str. 23).

Tato teorie byla na počátku pohanských dob zapojena do učení církve a je důležitým příkladem jednoho z mnoha odklonů od původní křesťanské víry v průběhu staletí.

Ale naděje tu přece jen je. Hrob nemusí být naším koncem, jak záhy uvidíme.

Povaha Ježíšova

Správné pochopení lidské povahy má závažný dopad. Umožňuje nám najít smysl v životě a smrti Ježíše Krista tím, že upřesňuje jejich význam v božím záměru s námi.

Evangelium podle Lukáše vypráví o tom, jak se Ježíš narodil z moci Svatého ducha mladé izraelské ženě, Marii z

Nazaretu. Ježíš se tedy narodil jako syn člověka, prostřednictvím své matky. Tak zdědil naši tělesnou podobu v plném slova smyslu a proto: „na sobě zakusil *všechna* pokušení jako my“ (List Židům 4,15). Ale byl také synem Boha, protože Bůh skutečně byl jeho Otcem. Ačkoliv na vlastní kůži pocítil touhu po samolibosti, odolal všem pokušením. Proto se mohl podřídit svému Otci v době krize v Getsemane a prohlásit: „ale ne má, nýbrž tvá vůle se staň“ (Lukáš 22,42).

Ježíš byl tedy „prost hříchu“ a svým ukřižováním ztělesnil vrcholnou oběť za hřích: „hle, beránek boží, který snímá hřích světa“ (Jan 1,29). Jeho tělo bylo sejmuto z kříže a pohřbeno. Ale spravedlivý Bůh nemohl dopustit, aby naprosto bezúhonný člověk zůstal v hrobě na věky. Nedovolil, aby se jeho tělo „rozpadlo v prach“ (Skutky apoštolů 2,31), a třetí den jej vzkřísil k životu. Ježíšovi byla udělena nesmrtelnost, „smrt nad ním už nepanuje“ (List Římanům 6,9). Tak byl vyvýšen na nebe, aby zaujal místo po pravici svého Otce.

Syn Boha, ne Bůh Syn

Nabízí se tak velice zajímavá myšlenka, že totiž smrt Ježíše nebyla jen vznešeným příkladem ušlechtilého sebeobětování (i když tím samozřejmě byla také). Bylo to nezbytné odpykání hříchu, což nám, hříšníkům, přináší naději. Je tragické, že v populárním křesťanství bylo toto chápání zvráceno doktrínou o Svaté trojici, vzniklou 300 let po nanebevzetí Ježíše jako důsledek rozporů v církvi. Víra ve Svatou trojici byla ustavena z rozhodnutí církevních koncilů ve 4. a 5. století. Toto učení není obsaženo v Bibli. Pojem Boha Syna dříve

existujícího na nebesích mění životně důležitou zkušenost Ježíše jako nezávislého, zodpovědného syna člověka, který byl zároveň synem Boha, a také popírá opravdový význam jeho života a smrti—vykoupení ze hříchu, jehož dosáhl pro nás všechny.

Podobně Svatý duch nevystupuje v Bibli jako třetí „osoba“ Svaté trojice. Je silou, jak tělesnou, tak duchovní, s jejíž pomocí Bůh dosahuje svých cílů. Je vždy pod kontrolou Otce, později Syna, ale nikdy nejedná nezávisle na nich a nevystupuje jako předmět uctívání.

Z toho tedy vyplývá, že správné pochopení lidské povahy a tím pádem i povahy Ježíše spočívá v samém jádru božího záměru—vykoupení lidstva z jeho hříchů a smrti. To je pravá podstata evangelia. Tuto zásadní pravdu o Ježíši Kristu najdeme jen v Bibli.

Đábel a satan

Porozumění lidské povaze je velkým přínosem pro pochopení „ďábla“ a „satana“ v Bibli. Tyto termíny mají dávnou tradici v pověrách o Zlém duchu protivícímu se Bohu a svádějícímu lidstvo ke špatnostem. Jejich populární výklad nemá kořeny v Bibli, ale v pohanských dobách dlouho před dobou křesťanství.

Tam, kde autoři Bible, inspirovaní Bohem, příležitostně použili těchto termínů (a vyskytují se relativně zřídka), představují pouze špatné stránky lidské povahy. Důležité je, že nikde v Bibli nejsou hříšníci nabádáni k tomu, aby za svoje chyby vinili něco nebo někoho jiného, ale jen sami sebe. Vytrvalým nepřítelem Boha je lidské smýšlení, lidské nároky na sebeuspokojení.

Pravdivý biblický výklad lidské

povahy nás odvádí od strachu před jakýmsi nadpřirozeným ďáblem a ukazuje nám jasně, kde je třeba hledat skutečného nepřítele Boha.

Dobrá zpráva

Přesvědčili jsme se o tom, že Bible odkrývá všechny nedostatky lidského charakteru a poukazuje na zánik člověka v hrobě. Hrob ale nemusí být naším koncem, vždyť evangelium je poselství naděje. Je „moc boží ke spasení“ (List Římanům 1,16), osvobození od hříchu a jeho důsledku—smrti. Proto je evangelium „dobrou zprávou“.

Jeho posláním je naléhavý apel na každého jednotlivce o „pokání“, které mu přinese příslib života. Bůh si nepřeje, aby někdo zahynul, říká apoštol Petr, „ale chce, aby všichni dospěli k pokání“ (Druhý list Petřův 3,9). Co je přesně míněno pokáním, je zčásti vysvětleno výrokem apoštola Pavla: „aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu“ (První list Timoteovi 2,4). Věřící člověk poté, co pochopí „pravdu“ o sobě samém a o božím vykoupení v Ježíši Kristu, je Bohem povolán k tomu, aby „změnil svůj způsob myšlení“. Pokání není náhlé citové hnutí mysli, které zmizí tak rychle, jak se objevilo, ale střízlivý posudek věřícího o jeho skutečné situaci, jeho uznání této skutečnosti ve zpovědi k Bohu a modlitba za odpuštění, rozhřešení a znovu-usměrnění jeho života v souladu s příkázáními Krista.

Křest

V apoštolských dobách byli věřící potom, co dosáhli tohoto myšlenkového rozpoložení, „pokřtěni“ úplným ponořením do vody. Tak byli „s Kristem

ve křtu pohřbení“ (List Koloským 2,12), zemřeli s ním symbolicky na kříži a tak, jako on povstal z mrtvých k věčnému životu, i oni povstali z vody křtu do „nového života“. Tento požadavek na oddané věřící zůstává dodnes zachován, od dob apoštolů se neobjevila žádná autorita se snahou jej změnit.

Milosrdný, milostivý Bůh je ochoten přijmout ty, kteří si osvojí jeho postoj, odpustit jim jejich hříchy a zahrnout je do svého společenství. A tak, namísto odcizení od Boha jako důsledek hříchu, oddaní věřící se stávají syny a dcerami Boha díky své poslušnosti a víře. Jsou učiněni dědici věčného života podle božího příslibu. Neboť i kdyby je zastihla smrt, zemřeli by s jistotou naděje na zmrtvýchvstání v den, kdy se Kristus navrátí. Odměnou věrným je dar nesmrtnosti, podle slov Ježíše: „už nemohou zemřít, neboť jsou rovni andělům“ (Lukáš 20,35-36). Ti oddaní služebníci, kteří budou v den Ježíšova návratu a zmrtvýchvstání zemřelých naživu, budou odměněni darem nesmrtnosti. Tak dojde naplnění nejznámější verš Nového zákona: „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16).

Království boží

Až lidé pochopí pravdivou podstatu lidské povahy, vyjde rychle najevo, proč se vládám v průběhu století nepodařilo nastolit trvalý mír na Zemi. Lidská mysl není schopna řešit závažné problémy současnosti, jejich řešení ale od samého počátku předvíдалa Bible. Pevným přesvědčením evangelia je, že v kritickém

okamžiku dějin zasáhne do lidských záležitostí Bůh.

Návrat Ježíše Krista na Zemi tak, jak ji opustil, byla odevždy společnou nadějí věřících. Brzy zpočátku letopočtu se církev této naděje vzdala, protože se Kristus nevrátil podle jejich představ dostatečně brzo, ale snad spíše proto, že by se neshodovala s populárním názorem o spravedlivých věřících, kteří se po smrti budou těšit životu na nebi. Nový zákon nás opakovaně přesvědčuje o Druhém příchodu; apoštolové jej ve svých písmech považují za samozřejmost.

Až se Kristus navrátí . . .

Účelem návratu Krista bude znovu-ustavení boží autority na Zemi. V první řadě se bude konat Soud, což je další z jasných biblických učení dnes široce popíraných. Jak píše Pavel Timoteovi: „před Bohem a Kristem Ježíšem, který bude soudit živé i mrtvé, tě zapřísahám pro jeho příchod a jeho království“ (Druhý list Timoteovi 4,1). Po vzkříšení se ti, kteří pochopili evangelium boží milosti „ukáží před soudným stolcem Kristovým“, aby dostali odplatu za svoje činy, „ať dobré či zlé“ (Druhý list Korintským 5,10).

Potom přijdou na řadu národy, které budou předvolány, aby se „bály Boha a vzdaly mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu“ (Zjevení Janovo 14,7). Bible nás nenechává na pochybách o tom, že vlády mnoha národů odmítnou předvolání a budou se muset pokorit. Tak začne převýchova národů na Zemi v novém království božím s Kristem jako králem. A až lidé pochopí boží vůli a podrobí se jí, zavládne konečně mír a spravedlnost mezi lidmi na celém světě.

Život učedníků

Porozumění evangeliu podle biblického výkladu má za následek významnou změnu náhledu. Oddaný následník Kristův získá nový životní rozměr: vůle boží je všemu nadřazená a on bude příslušet ke království, které nastolí Kristus po svém Druhém příchodu na Zemi. Podle apoštolského přikázání: „podřízte se kvůli Pánu každému lidskému zřízení“ (První list Petřův 2,13) bude poslušen všem nařízením autorit, pokud nebudou v rozporu s právem a Bohem. Bude následovat pokynu apoštola Petra: „Boha je třeba poslouchat, ne lidi.“ (Skutky apoštolů 5,29) Bude-li jeho země válčit, oddaný věřící, který přijal učení Nového zákona, nepůjde bojovat v zájmu vlády a zabíjet své spoluobčany. Dlouhodobé záznamy vypovídají, že Bratři v Kristu tradičně odmítají vstup do armády a mnohé vlády uznávají upřímnost jejich přesvědčení.

Klidná mysl

Nejvíce ovlivněn však bude věřící ve svém osobním životě. Na vlastní oči uvidí samolibost, chamtivost a pýchu, které jsou tak patrné v lidské společnosti. Pochopí příklad Krista, který odložil tyto přirozené touhy, aby se podrobil vůli

Boha. Věřící si uvědomí, jakého milosrdenství se mu dostalo odpuštěním jeho hříchů a smířením s Bohem, a bude se snažit šířit stejnou lásku, milosrdenost a vlídnost mezi ostatní, mluvit pravdu a chovat se čestně ve veškerém svém konání. Přestože, vzhledem k lidským slabostem, není vždycky dosaženo ideálu, samotné poznání ideálu nabízí lidem klidný a mírumilovný náhled a velkou útěchu v těchto bouřlivých dobách.

Bratři v Kristu vědí podle Svatého písma, že současná doba lidského panování se blíží ke konci. Dokud je ještě čas, vyzývají všechny k prozkoumání, nebo přezkoumání opravdového učení Bible. Když pátravý člověk jednou pochopí „pravdu“, ocení nově získaný náhled, jak na svůj vlastní život, tak na život všeobecně. Bude lépe vybaven k tomu, aby se potýkal s životem takovým, jaký je, s propletením radostí a smutků, bude upevněn ve své víře v moc Boha a pravdivost jeho Slova, bude podpořen ujištěním, že Bůh je milosrdný Otec a Ježíš jeho prostředník, a v tomto životě služby a víry mu bude dopřáno povzbuzujícího společenství stejně smýšlejících lidí.

Bůh stále ještě povolává lidi do svého království. Na vaší odpovědi závisí vaše budoucnost!

Fred Pearce